

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Seueriano & Antiocho Syris, & quo pacto quibusq[ue] de causis à
Ioanne discesserint. Cap. X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

De Seueriano & Antiocho Syris, & quo pacto quibusq; de causis à Ioanne discesserint.

CAP. X.

ODij porrò flammam contra Ioannem incensam alius quidam casus vehementer auxit: is fuit eiusmodi.

Duo episcopi, genere Syri, Seuerianus scilicet & Antiochus eodem tempore floruerunt: quorum ille ecclesie Gabalorum, quæ est vrbs Syriæ, hic ecclesie Ptolemaidis, quæ est in Phœnicia, præfuit. Ambo quidem in dicendi facultate benè educati instructiq;: At Seuerianus, & si doctus videbatur, tamen linguam Græcam non adeò scitè distinetque pronunciauit, sed Græcè locutus est vt Græcus: vt Syrus autem pronuntiauit. Antiochus primum Ptolemaide Constantinopolim accedens, ibi ad tempus summa cum diligentia in ecclesiis docuit: atque vbi multum quæstus inde fecisset, ad suam ipsius reuertit ecclesiam. Seuerianus posteaquam audiuerat Antiochum Constantinopoli in ecclesiis docendo magnam pecuniæ vim collegisse, permagno eiusdem rei faciendæ studio incendi cœpit. Itaque cum se sedulo exercuerat, multasque contexerat conciones, Constantinopolim ipse etiam contendit. Ibi à Ioanne amicè & beueuolè exceptus, ad aliquod temporis spatium se ad voluntatem Ioannis astutè accommodauit, ei que assentatus est. Qui & amari plurimum, & in magno honore haberi cœpit: atque vt in docendo multum laudis acquisiuit, sic & apud Optimatum plerosq;, & apud ipsum Imperatorem in magna gratia fuit. Interea temporis quoniam episcopus Ephesi fortè è vita migrauerat, Ioannes Ephesum proficisci ad episcopum ibi designandum necessariò coactus fuit. Qui cum eò aduentaret, & alij alium ad illum dignitatis gradum euehere laborarent, acriterque & acerbè inter ipsos contenderent, dum singuli ei, cui fauebant, suffragari nitebantur, vtramque partem graui contentionis ardore accensam, eiusque hortatione minimè velle obsequi animaduertens, operam dedit, vti contentionem sine vtriusque partis offensione sedaret. Itaque Heraclidem quendam, sui ipsius Diaconum, genere Cyprium, ad episcopatus illius dignitatem extulit. Sic vtraque pars placata, à mutua

SOCRAT. HISTOR.

cōtentione destitit. Ob hanc causam Ioannes Ephesi diu necessariò commoratus est. Dum ille ibi morá faciebat, Seuerianus Cōstantinopoli auditorū animos ad maioré erga ipsum beneuolentiá allexit. Istarū rerū Ioānes haud ignarus fuit: quippe illi actutum denuntiatae fuerunt. Cū autē Serapio, cui⁹ ante feci mentioné, Ioāni suggereret, significaretq; ecclesiam à Seueriano admodū perturbari, ille amulationis æstu flagrare cœpit. Itaq; vbi quasi ab eo, quòd instituerat, paululū digressus, tū Nouatianis, tū illis qui festū Paschatis decimo quarto die mensis primi celebrandū censebāt, multas ecclesias ademerat, Constantinopolim reuertit: seseq; ad ecclesiarū procurationé, sicut eius munus postulabat, retulit. Cūq; insolens Serapionis fastidiū, & arrogantia nemo ferre posset (Ioannis nāque Episcopi gratia fretus, adeo magnos animos sumpsit, vt extra modū omnes contumeliose insecta retur) ob eā causam odiū contra episcopū inflammatū magis magisq; exarsit. Quinetiam cū Seuerianus quodā tempore ad locū, vbi Serapion erat, accederet, Serapion honorem episcopo debitum, illi non tribuit, neque ei assurrexit. Vnde Seueriani præsentia se parui facere declarauit. Hunc Serapionis cōtemptū Seuerianus nō tulit: imò verò etiā vehementer in eum vociferatus est his fere verbis: Si Serapion moriatur Christianus, Christus certe nūquam homo factus est. Serapion, hac arrepta occasione Seuerianū Ioanni aperte fecit inimicū, dū prius sententiæ membrū supprimeret, nimirū, Si Serapion moriatur Christianus, & posterius, népe Christus certè nō homo factus est, Seuerianū dixisse affirmaret. Itaque sui loci atque ordinis homines testes adducit, illud à Seueriano dictum esse. Quapropter Ioannes, abiecta omni cunctatione, Seuerianum e ciuitate exigit. De quibus rebus Eudoxia Augusta certior facta, & Ioanné incusat, & Seuerianū Chalcedone Bithyniæ properè accersendum curat. Ille quàm primū redit. Ioannes se ab eius amicitia remouet: nec cuiq; illum, vt cum Seueriano rediret in gratiā, cohortanti morem gerere voluit. Tandē vbi Imperatrix Eudoxia in ecclesia, quæ apostolorum nomine nuncupata est, filium suum Theodosium iam tum Imperij statū quamquam admodum adolescens erat, prosperè & feliciter gubernantem, ad genua Ioannis abiecit, & sancte illum obtestata est, vix adduci

adduci poterat, vt Seueriani amicitiam amplexaretur. Verum tamen hoc pacto amicitia inter eos, specie quadam externa videbatur reconciliata, nihilominus tamen animum, alter versus alterum exulceratum retinuerunt. Causa itaque cur Ioannes Seueriano succenseret, eius generis fuit.

Quod Constantinopolim cum venisset Epiphanius, conuentus & ordinationes (vt apud Theophilum gratiam iniret) prater Ioannis voluntate instituit

CAP. XI.

NON longo tempore post, Epiphanius episcopus, Theophili suasu ex Cypro Constantinopolim venit, eoque secum attulit decretum Episcoporum, quod non ipsum excommunicauit Origenem, sed libros eius duntaxat condemnauit. Itaque vbi ad templum diui Ioannis, quod extra ciuitatem ad septimum lapidem situm est, accessit, Synaxi celebrata, & ordinato diacono exit e templo, & ciuitatem ingreditur. Cumque a Ioane inuitaretur, vt ad se diuerteret, ille, quo gratificaretur Theophilo, recusauit, & in separato quodam hospitio diuersatus est. Episcopis autem, qui ibi fortetum versabantur, contocatis, decretum, quod libros condemnabat Origenis, legit. De illis nihil equidem habeo dicere, sed hoc dico, visum fuisse Epiphанию & Theophilo eos condemnare. Ex episcopis nonnulli, qui Epiphanium reuerabantur, illi decreto subscripserunt: cum plures vero illud facere renuerunt. Ex quorum numero fuit Theotimus, episcopus Scythiae, qui Epiphанию ita respondit. Ego, Epiphani, neque hominem iam olim mortuum contumelia afficere volo, neque facinus tam nefandum aggredi audeo, vt eos condemnem libros, quos maiores nostri neuitquam condemnarunt: praesertim cum nullam doctrinam in illis comprehensam intelligam. Itaque libro quodam Origenis allato, eum legit, scripturaque interpretationes fidei Ecclesiae congruentes, quae in eo continebantur, ostendit. Deinde adiunxit haec verba: qui ista contumeliis afficiunt, illi eas res contumeliis imprudentes afficiunt, de quibus libri ipsi conscripti sunt. Haec quidem